Homilia
a la gruta del Santuari de la Mare de Déu de Lourdes en el pelegrinatge diocesà a Lourdes, 6 de juliol de 2026

Estimat poble sant de Déu. Mossens, germanes i germans de l'Hospitalitat de Lourdes de l'arxidiòcesi de Tarragona.

Benvolguts tots i totes en el Senyor.

De ben segur que, en aquest racó del Santuari de Lourdes, ha ressonat amb tanta insistència gairebé com la petició de salut corporal, l'anhel del do de la pau. Per això avui diem i escoltem, un cop més, el ressò d'una paraula que el nostre món necessita amb urgència: la pau.

El profeta Isaïes ens ha anunciat un infant que serà anomenat «Príncep de la pau». I a l'Evangeli, Jesús mateix ens diu: «Us deixo la pau, us dono la meva pau.» Però també ens adverteix que la seva pau no és com la dona el món.

Perquè sovint el món identifica la pau amb la tranquil·litat, amb l'absència de problemes o de conflictes. Aquesta és una visió, encara que certa, limitada. La pau de Crist és molt més profunda. És la reconciliació amb Déu, és la confiança enmig de les dificultats, és la certesa que no estem sols, encara que la malaltia, el sofriment o la incertesa ens visitin.

El papa Lleó XIV ens ho ha recordat repetidament en el viatge apostòlic de fa un mes al nostre país. Així, en el seu discurs institucional a Madrid va agrair a l'Estat espanyol el seu «compromís actiu amb la pau» i va defensar el diàleg, la convivència i el multilateralisme en un context internacional marcat pels conflictes armats. També, va reclamar evitar les paraules que «humilien i enfronten» i va presentar el diàleg com a camí per a superar els conflictes. A Montserrat i en altres actes va insistir en la reconciliació i la construcció de la pau com a tasca col·lectiva.

I, d'altra banda, crec que potser hi ha pocs llocs al món on aquesta veritat tan profunda que relaciona pau, confiança i reconciliació es faci tan visible com aquí, a Lourdes.

Cada any arriben a aquesta Gruta milers de persones. Moltes venen carregades de dolor, de preocupacions, de limitacions físiques o espirituals. Algunes demanen un miracle. D'altres simplement busquen una mica de llum, una paraula d'esperança, una pregària. I, tanmateix, els qui coneixem Lourdes sabem que el miracle més freqüent no és la curació del cos. És una altra cosa. És la pau que moltes persones troben en el cor aquí a Lourdes. I també és l'espiritualitat que molts joves descobreixen fent el servei aquí. La nostra Hospitalitat és també exemple en això.

Quantes vegades hem vist —i hem estat— pelegrins que arriben angoixats i marxen serens. Quantes vegades persones que continuen portant la malaltia descobreixen, però, una força nova per a viure-la. Quantes vegades algú arriba amb el cor ferit i torna reconciliat amb Déu, amb els altres o amb ell mateix.

Aquesta és la pau que Crist dona. I aquesta és la pau que Maria ens ajuda a acollir. Per això avui la venerem amb el títol de Reina de la Pau. No perquè sigui una reina poderosa segons els criteris del món, sinó perquè va donar al món aquell que és la nostra pau. Maria no reté res per a ella mateixa. Tot en la seva vida ens condueix cap a Jesucrist.

Benvolguts i benvolgudes, a Lourdes ho entenem molt bé. Les aparicions no van posar Bernardeta al centre, ni tan sols la mateixa Mare de Déu. Tot apunta cap a Déu. Tot convida a la pregària, a la conversió, a la confiança en la misericòrdia divina.

En aquest 53è pelegrinatge de la nostra arxidiòcesi a Lourdes, renovem aquí a la gruta, amb la intercessió constant de Maria, la nostra lluita, el nostre treball el nostre anhel de pau, de la pau que ve del cel, no de la pau humana, tantes vegades malbaratada i maltractada.

Potser per això el missatge de Lourdes continua essent tan actual. Vivim en un temps marcat per les guerres, les polaritzacions, les divisions, les tensions entre pobles i nacions. Però també per moltes altres guerres més silencioses: les que habiten dins les famílies, dins les comunitats, dins els cors. Hi ha persones que conviuen amb conflictes antics, amb ferides que no acaben de cicatritzar, amb pors que els roben la serenitat.

Davant de tot això, Maria no ofereix receptes màgiques. Ens presenta el seu Fill. Ens recorda que la pau comença quan deixem que Déu entri en la nostra vida. Quan aprenem a confiar. Quan abandonem el ressentiment. Quan descobrim que som estimats fins i tot en la fragilitat.

Ara, davant aquesta gruta, podem fer nostra la invitació de Jesús: «Que el vostre cor s'assereni i no temi.» I serens tornarem als nostres pobles i ciutats de Tarragona. Potser no amb totes les respostes i potser moltes situacions continuaran essent difícils. Però podem tornar a casa havent renovat aquest any una certesa: Déu camina amb nosaltres. La Mare no ens abandona. I la pau de Crist és més forta que qualsevol inquietud.

Que santa Maria, Reina de la Pau, vetlli per les nostres famílies, per la nostra arxidiòcesi, pels malalts que avui portem especialment en la pregària, pels voluntaris i hospitalaris que fan possible aquest pelegrinatge, i també pels pobles que sofreixen la guerra i la violència. Com hem dit a l'oració col·lecta, que per intercessió de Maria, desapareguin les enemistats, floreixi la justícia, s'enforteixi la caritat i arribi la veritable pau.

Amén.